

*Església de l'Escola Pia i Ermita de Santa Anna.
PP. Escolapis. Gandia.*

Any VI, nº 28

14 de març de 2010

Si no hi vas a Missa estes Lectures t'acostaran a una sintonia més clarificador, solidària i bella. Si vas, et serviran de record i preparació. I si no hi vas, però vols anar, t'ajudaran a acostar-te a la porta.

PARAULA DE DÉU

LECTURES DEL DIUMENGE QUART DE QUARESMA

www.gandia.escolapis.es

(CICLE C)

Lectura del llibre de Josuè

5, 9a.10-12

En aquells dies, el Senyor digué a Josuè: – «Avui us he alliberat de la ignomínia d'Egipte.»

Llavors, els israelites acamparen a Galgala, a la plana de Jericó, i van celebrar-hi la festa de Pasqua, al vespre del dia catorze del mes. L'endemà de la Pasqua, des del matí, menjaren productes del país, pa sense llevat i gra torrat.

Des d'aquell dia que van menjar els productes del país, no caigué més el mannà. Els israelites, no tenint ja mannà, menjaren de les collites del país de Canaan durant aquell any.

Paraula de Déu.

salm responsorial

R/ Tasteu i veureu que ho és de bo el Senyor.

Beneiré el Senyor en tot moment, tindré sempre als llavis la seua lloança. La meua ànima és glòria en el Senyor, se n'alegraran els humils quan ho senten.

R/

Tots amb mi glorifiqueu el Senyor, exaltem junts el seu nom.

He demanat al Senyor que em guiara: ell m'ha escoltat, res no m'espanta. **R/**

Alceu vers ell la mirada. Vos omplirà de llum,

i no haureu d'abaixar els ulls, avergonyits.

Quan els pobres invoquen el Senyor, els escolta i els salva del perill. **R/**

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint

5, 17-21

Germans:

Aquells qui estan en Crist són una creació nova; tot allò que era antic ha passat, ha començat un món nou. I tot això és obra de Déu, que ens ha reconciliat amb ell mateix, per Crist, i ens ha confiat a nosaltres aquest servici de la reconciliació. Perquè Déu, en Crist, reconciliava el món amb ell mateix, no retraient-li més les culpes, i a nosaltres ens ha encomanat que portàrem el missatge de la reconciliació.

Per tant, nosaltres fem d'ambaixadors de Crist, i és com si Déu mateix vos exhortara a través de nosaltres. Vos ho demanem en nom de Crist: reconcilieu-vos amb Déu. Déu va tractar com a pecador aquell que no havia experimentat el pecat, perquè, en ell, nosaltres poguérem ser justs segons la justícia de Déu.

Paraula de Déu.

vers abans de l'evangeli

Aniré a trobar el meu pare i li diré:
Pare, he pecat contra el cel i contra tu.

✘ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

15, 1-3.11-32

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'imposts i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien:

– «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells.»

Jesús els proposà aquesta paràbola:

– «Un home tenia dos fills. Un dia el més jove digué al pare: –"Pare dóna'm la part de l'herència que em toca." Ell els repartí els seus béns.

Pocs dies després, el més jove arrebegà tot el que tenia, se n'anà cap a un país llunyà i, una vegada allí, dilapidà els seus béns portant una vida dissoluta.

Quan ho hagué malgastat tot, vingué una gran fam en aquell país i començà a passar necessitat. Llavors, es llogà a un propietari d'aquell país, que l'envià als seus camps a pasturar porcs. Tenia ganes de fartar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava.

Llavors, reflexionà dins de si mateix: –"Quants treballadors de mon pare tenen pa de sobres, i ací jo m'estic morint de fam! Aniré a trobar mon pare i li diré: Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no meresc que em diguen fill teu, pren-me entre els teus treballadors." I se n'anà a trobar son pare. Encara era lluny, que son pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà. El seu fill li digué: –"Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no meresc que em diguen fill teu." Però el pare digué als criats: –"Porteu de pressa el vestit millor i vestiu-lo, poseu-li un anell i calcer, porteu el jònc gras per celebrar-ho, mateu-lo i mengem, perquè aquest fill meu, que ja donava per mort, ha tornat viu; ja el donava per perdut i l'hem trobat." I es posaren a celebrar ho.

Mentrestant, el fill gran tornà del camp. Quan s'acostava a casa, entí músiques i balls i cridà un dels criats per preguntar-li què era allò. Ell li digué: –"Ha tornat el teu germà. Ton pare, content d'haver-lo recobrat en bona salut, ha fet matar el vedell gras."

El germà gran s'indignà i no volia entrar. Llavors, isqué el pare i el pregava. Però ell li respongué: –"He passat tants anys al teu servici, sense haver desobeït mai ni un sol dels teus manaments, i no m'has donat mai un cabrit per fer festa amb els meus amics; ara, que torna eixe fill teu després de consumir els teus béns amb dones públiques, fas matar el jònc gras?"

El pare li contestà: –"Fill, tu sempre estàs amb mi, i tot el que jo tinc és teu. Però ara, hem d'alegrar-nos i fer festa, perquè aquest germà teu, que ja donàvem per mort, ha tornat viu; ja el donàvem per perdut i l'hem trobat."»

Paraula del Senyor.

LECTURES DE LA MISSA DE LA SETMANA

LITÚRGIA DE LES HORES: IV setmana salteri i Quaresma

Diumenge 14 de març, IV de Quaresma:

Js 5,9a.10-12 / Sl 33 / 2Co 5,17-21 / Lc 15,1-3.11-32.

Dilluns 15:

Is 65,17-21 / Sl 29 / Jn 4,43-54

Dimarts 16:

Ez 47,1-9.12 / Sl 45 / Jn 5,1-16

Dimecres 17, Sant Patrici, bisbe:

Is 49,8-15 / Sl 144 / Jn 5,17-30

Dijous 18, Sant Ciril de Jerusalem bisbe i dr.:

Ex 32,7-14 / Sl 105 / Jn 5,31-47

Divendres 19, Solemnitat de sant Josep:

2Sa 7,4-5a.12-14a.16 / Sl 88 / Rm 4,13.16-18.22 / Mt 1,16.18-21.24a (o bé: Lc 2,41-51a)

Dissabte 20:

Jr 11,18-20 / Sl 7 / Jn 7,40-53

Diumenge vinent, V de Quaresma:

Is 43,16-21 / Sl 125 / Fl 3,8-14 / Jn 8,1-11

COMENTARI

ERA MORT I HA TORNAT A LA VIDA

La litúrgia d'aquest quart diumenge de Quaresma és un cant a la reconciliació entre Déu i l'home. La paràbola del fill pròdig o, encara millor, del pare misericordiós, és un exemple paradigmàtic, irreplicable on tots ens podem reconèixer. Organitzada en tres escenes que ara presentarem, aquesta paràbola ens ensenya que la reconciliació és a la vegada un passat que s'abandona i un futur que s'obre a l'esperança.

La primera escena funciona com una mena d'introducció al veritable drama del fill pròdig. Amb ploma àgil i sense estalviar-nos detalls, Lluc descriu la repartició de l'herència, la partença del jove i la seua vida dissoluta que el deixa totalment arruïnat. El clímax arriba amb la seua decisió de tornar a casa, anar a trobar el seu pare i demanar-li perdó.

La segona escena està dominada per la figura del pare que des de la partença del seu fill mai no ha perdut l'esperança de tornar-lo a veure. Segur que cada vesprada tancava la porta de casa dient-se a si mateix: Potser demà tornarà. Això és el que fa Déu amb nosaltres quan ens desviem una mica del camí o ens extraviem per rutes desconegudes. Ens espera al llindar de la porta per donar-nos el bes de la pau i l'abraçada de la reconciliació.

La tercera escena ens pot agafar desprevinguts a causa de la irrupció del fill gran de qui només sabíem que existia. Aquest personatge representa el fill modèlic: fidel, responsable i treballador que mai no ha fet cap malifeta. Tant és així que ell mateix es considera irreprovable. Ell no necessita convertir-se, en tot cas el que necessita és reconeixement i lloances pels mèrits acumulats sense interrupció. Això és el que reclama al seu pare. No acaba d'acceptar la joia que acompanya el retorn del seu germà, que era mort i ha tornat a la vida. Com algú ha dit molt encertadament, la reconciliació és un diàleg d'amor restaurat.

Núria C. Benages

Pensaments de sant Joan M. Vianney

Si un condemnat pogués dir una sola vegada «Déu meu, us estime», ja no hi hauria infern per a ell... Però, malauradament, aquesta pobra ànima ha perdut el poder d'estimar allò que havia rebut i que no va saber utilitzar. El seu cor està sec com un raïm quan ha passat sota la premsa.

(Cura de Ars, Su pensamiento, su corazón. Barcelona 1994)

HOMES I DONES DE LA BIBLIA

3.- Abraham

Poques bromes, amb Abraham. "Camina" -li diu Jahvè- i Abram es posa en camí. Sense mirar enrere. Un llarg camí. D'Ur de Caldea a la Terra Promesa, que raja llet i mel.

No té fills. "La teua descendència serà més gran que les estrelles del cel...". Passen els anys i la descendència no arriba. Sara riu. "Que n'ets de soca...". És com l'ombra d'Eva. Ja no actua moguda pel Temptador, sinó per la seua desesperació. Vol ser mare. No vol tenir eixutes, les entranyes. I tanmateix, l'hereu no arriba. El Patriarca tira pel dret. Finalment el fill... de l'esclava Agar. La nissaga d'Ismael.

Continua esperant, a l'entrada de la tenda. Veu els llamps. Sent els trons. Passa el vent huracanat del desert. Per aquí, el Senyor Déu no arribarà... Li vindrà de trascantó. En l'airet suau de la matinada. Esperava un Déu Únic. Irreductible. I s'ha de conformar hostatjant Tres Pelegrins que li parlen en plural majestàtic. El Déu U i Tri? Si més no, n'és l'única referència veterotestamentària.

Que n'és d'imprevisible, aquest Déu! Abraham. Abraham. "L'hereu vindrà".

La gran prova. L'hereu ha de morir. Escorxat com un anyell. Isaac camina. Al costat del seu pare. No entén res. On anem? "No preguntes". No pregunta. "Mata l'anyell". Esdevé així l'hereu de les promeses. Neix el Poble de Déu. Abraham. El Pare de la Fe.

Joan Carreres

L'HIMNE A L'AMOR «Tot ho excusa»

«Tot ho excusa» (1Co 13,7). La paraula grega *stegen* recorda també els termes coberta i teulada. L'amor és com un sostre protector. Impedeix que en la casa de la nostra vida penetre la humitat o s'instal·len sentiments negatius. L'amor és com una casa en la qual habitem i en la qual podem sentir

-nos bé, perquè ens protegeix d'intrusos que volen arrabassar-nos el nostre dret de propietat.

Qui habita en la casa de l'amor pot oferir també als altres un sostre protector sota el qual saben que estan segurs i tenen una pàtria.

Qui divulga els errors d'un altre, fet i fet es fa mal també a si mateix. Qui cobreix amb amor els errors de l'altre, no tanca els ulls a la veritat, però la cobreix perquè les persones sense amor no puguin jutjar la veritat de l'altre. El fet que l'amor tinga aquesta capacitat de cobrir significa que no jutja, sinó que, per contra, confia en l'altre, confia que puga, sota la protecció de l'amor, madurar i esmenar els seus errors.

Els primers monjos ho van veure d'una manera semblant. Es contava del patriarca Macari el Gran «que era, com es diu en l'Esclat, un Déu en la terra (Psalm 82,6); doncs, de la mateixa manera que Déu cobreix el món per a protegir-lo, així també el patriarca Macari cobria les debilitats que veia com si no les veiera, i el que escoltava com si no ho escoltava» (Apoteigma 485).

Macari cobreix els errors i debilitats del proïsme amb el mantell del seu amor, no per a reprimir-los, sinó per a sanar amb l'amor de Déu les ferides causades per ells.

Anselm Grün (El Himno al amor de San Pablo, Editorial Sal Terrae, Santander 2008)

UN INSTANT

Com més petits ens fem, molt més gran veurem el món. El gran paisatge posa -o imposa- un punt de solitud. Serà per fer-nos estar atents a la presència de la immensitat. Benaurats els qui en algun moment han tingut l'experiència d'alguna immensitat.

Jordi Dalmau